

CONGOBABEL 1 – januari 2021

Morgen (*vrijdag, 29 januari 2021*) reis ik EINDELIJK naar Popokabaka.

Het was niet voorzien dat ik de ganse januarimaand in Kinshasa zou doorbrengen. Onverwachte gebeurtenissen gooiden de normale gang van zaken onderste boven en mijn aanwezigheid in de hoofdstad werd een noodzaak.

Een paar feiten beschrijf ik :

Op “**Nieuwjaarsavond**” werden onzekerheden overweldigd door de deugddoende afrikaanse uitbundigheid.

In onze gemeenschap van Binza-Ozone werd er ferm gefeest:

- wij omarmden elkaars zorgen....
- wij dansten uren lang met onze twijfels en schrik ...hoe zwaar het leven zich ook voordeed, het werd opnieuw NIEUWJAAR en dat werd gevierd !

Opmerkelijk was wel dat wij deze keer niet gestoord werden door feestende burenen.

Midden december werd opnieuw de **avondklok** uitgeroepen. De restaurantjes, de bars en de terrassen gingen verplichtend dicht om 21u00.

Waarom de avondklok?

Het was voelbaar dat de schrik voor de heropflakking van de coronacrisis in de hoofdstad opnieuw terrein won.

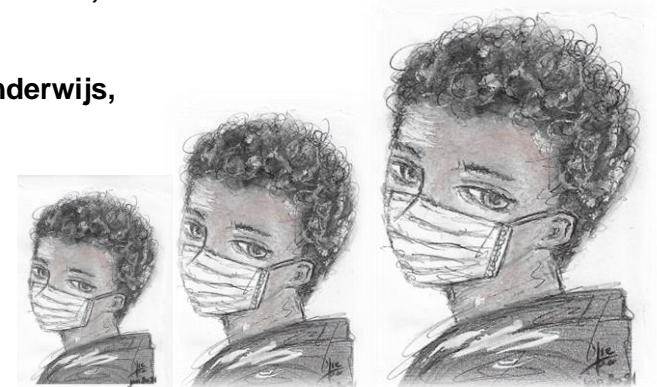
De media herhaalde dagelijks dat die wereldwijde gezondheids crisis terug verergerde in de meeste Europese landen.

Onmiddellijk na mijn terugkeer uit België (*op 28 december 2020*) besepte ik dat de tweede Europese coronagolf ook in Congo binnen sijpelde.

De President lanceerde opnieuw strengere maatregelen:

- **de instelling van een avondklok van 21u00 tot 5u00, de strikte toepassing van coronamaatregelen, inclusief het dragen van maskers, fysiek afstand nemen, handen wassen en temperatuur nemen, het sluiten van openbare markten,**
- **het verbod op feestelijke ceremonies en bijeenkomsten van meer dan 10 personen,**
- **het vervoer van de stoffelijke resten van de doden rechtstreeks naar de begraafplaats,**
- **het uitstel voor de hervatting van de cursussen op het niveau van hoger en universitair onderwijs,**
- **een vroegere start van de schoolvakanties vanaf 18 december 2020 ...**

De “volksmond” beweerde dat die fameuze avondklok **nog andere redenen** had: de schrik voor de groeiende onveiligheid, veroorzaakt door de politieke onzekerheid: er is onenigheid en polarisatie tussen de coalitie van het **FCC** (de groep politieke partijen van de vroegere president Kabila) en **CACH** (de politieke groep van Félix Tshitseki, de huidige president). De huidige président wil de coalitie met de vroegere president Jozef Kabila stopzetten

Een nieuwe groep van politieke partijen werd uit de grond gestampt. Die groep noemt zich “L’ Union sacrée de la Nation ”.

De politieke partijen die tot deze nieuwe groep toetraden hebben nu reeds de meerderheid in het Parlement.

Het conflict wordt zeer verbeterd uitgevochten op de sociale media en schept **groeïende onrust**.

Het nieuwe “permanente bureau” van het herschikte Parlement organiseerde reeds vergaderingen. De voorzitter van dit bureau is de volksvertegenwoordiger Christophe Mboso, een Yaka uit de Kwango-provincie en uit het bisdom van Popokabaka.

Op woensdag 27 januari werd er een motie van wantrouwen tegen de regering van de eerste minister, Sylvester Ilunga, gestemd : een grote meerderheid van de parlementsleden ondertekende die motie. Zij willen ook de huidige regering weg.

De eerste minister, die op ze’n onverwachts door de vroegere president Kabila naar Lubumbashi werd uitgenodigd, reageerde verontwaardigd op de paradoxale aard van de “motie van afkeuring tegen zijn regering”.

Het ziet er naar uit dat de regering zal vallen Wat dan ???

De toestand wordt onveilig.

Dit alles doet ons té veel weggijken van die nog zeer gevaarlijke corona-crisis en houdt méér dan ooit de vicieuze cirkel van honger, ziekte en armoede in stand

Wij konden 2020 toch niet afsluiten zonder een gemeente DANKJEWEL

In één van de meest moeilijke jaren hebben wij toch “**samen**” gezorgd voor elkaar ...

Wij hebben mekaar beschermd ... wij hebben onze handen uitgestoken om anderen te helpen en dingen beter te maken.

Ook vanuit Kananga kregen wij positieve berichten en foto’s ... ook daar werd het jaar 2020 “feestelijk” geëindigd.

Wij hadden redenen om DANKBAAR te VIEREN !

Het kerstfeest in het weeshuis van Malole/Kananga

Ook in Binza//Kinshasa werd er duchtig gefeest.

Op 7 januari keerde zr Lieve Leenknecht terug naar Popo. Ik zou volgen op woensdag 13 januari ... Een totaal onverwachte maar héél pijnlijke gebeurtenis stak stokken in de wielen ...

Op maandag, 11 januari 2020 verongelukte Celestin Makoka, de directeur van het Project PROYAKA, op de weg van Kinshasa naar Popokabaka.

Samen met de boekhouder van het project, Mathieu Ndewesa, hadden zij de camionnette van ons weeshuis "Orbeth" gehuurd. Zij trokken naar Popo om er een audit rond het project voor te bereiden.

Het ongeluk gebeurde op een 150 km van de hoofdstad, juist na de post van Mbankana waar wij een gemeenschap organiseren. Een klapband was de oorzaak van dat verschrikkelijke accident. De camionnette ging 2 keer overkop en de directeur was op slag dood.

Er volgde een "nachtmerrie" ... Hoe dit verschrikkelijk nieuws verwerken? Hoe zijn vrouw en 6 kinderen verwittigen ?

Ik kan het nog altijd niet beschrijven wat wij de volgende dagen allemaal doormaakten :

- naar de plek van het ongeval rijden om de dode en de gekwetsten naar Kinshasa te brengen,
- de familie opvangen, de gehavende wagen in veiligheid brengen,
- de verzekering erbij betrekken,
- de begrafenis voorbereiden en alle kosten helpen betalen.

Celestin werd op woensdag 20 januari begraven. Wij moesten rekening houden met de coronaregels ...de dode werd bij het vrijkomen uit het mortuorium onmiddellijk naar het kerkhof gebracht.

Enkele foto's laten jullie meeleven.

De plaats waar het ongeluk gebeurde ... het onbeschrijfelijke verdriet van de weduwe en de kinderen !

Toen wij na de begrafenis van Celestin, laat in de namiddag van woensdag 20 januari 2021, naar onze gemeenschap in Binza terugkeerden, werden wij opgeschrikt door de Provinciale, zr Rosette Suta. Zij kwam uit de ziekenkamer van onze medezus Palmyre Watika: "Zij is stervend" snikte ze.

Zr Palmyre, afkomstig uit dezelfde streek van Celestin, was reeds twee jaar ernstig ziek. Drie opeenvolgende hersenbloedingen verlamden haar verzwakte lichaam. Sedert oktober 2020, na de derde hersenbloeding bleef zij bedlegerig, kon ze niet meer spreken of eten.

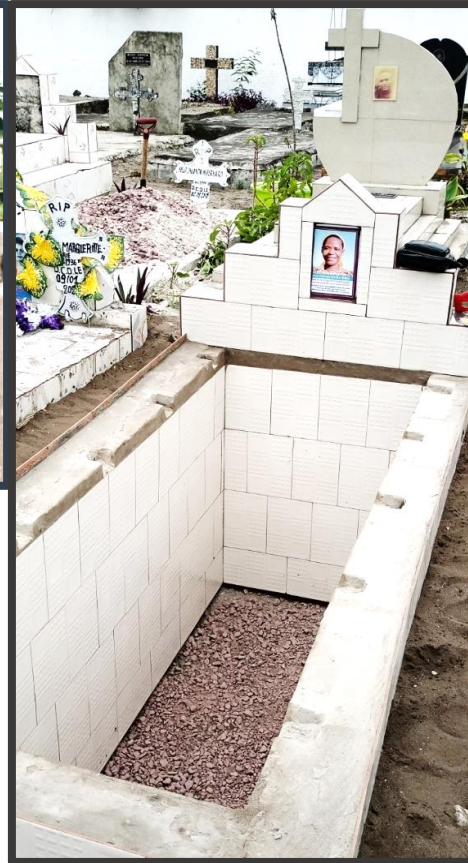
Haar oersterke hart wou het echter niet opgeven. Waarschijnlijk veroorzaakte het pijnlijke nieuws van de dood van Celestin (*die voor haar een broer en een vriend was*) een té grote emotie die zij niet kon uitdrukken, nog verwerken.

Om 16u15 op woensdag 20 januari (*de dag van de begrafenis van Celestin*) stierf zij omringd door medezussen en familieleden.

Voor haar een welgekomen bevrijding. Zij mocht, na zoveel lijden en pijn terugkeren naar haar Schepper en naar haar voorvaderen.

Voor ons herbegon de voorbereiding van dezelfde begrafenisceremoniën ...

Weet je, de gedachte dat wij als mensen niet alles in de hand hebben, is voor mij een troostende gedachte. Jullie kennen vast de uitdrukking :

“God geeft je nooit meer in je leven dan je aankan”.
 Net als vele mensen put ik daar kracht uit.
 Een mens die HOOPT kan meer dan hij denkt.
 Het is moeilijk om het hier allemaal te verwoorden.
 En toch wou ik dit met jullie delen vooraleer ik mijn terugkeer naar POPOKABAKA verhaal.

Het ga jullie echt goed en tot de volgende keer.

VAN HARTE,

Lieve Van Wijmeersch